

โลกเป็นไรหรือเพราะเราให้เป็นแบบนี้

>>> **“ผู้ที่รู้จักตน ย่อมเป็นผู้มีปัญหา ผู้ที่ชนะตนเอง ย่อมเป็นผู้กล้าหาญ”** คัมภีร์เต๋า <<<

ท่ามกลางความขัดแย้งในดินแดน ในขอบเขตที่ยึดครอง จนทำให้บ้านเมืองเรตกอยู่ใน ภาวะการสู้รบกับประเทศเพื่อนบ้าน นำมาซึ่งการสูญเสียชีวิตผู้คนเป็นจำนวนมาก ยังไม่สามารถรู้ได้ ถึงจุดสุดท้ายว่าจะลงเอยกันอย่างไร? ภัยพิบัติก็เริ่มรุนแรงขึ้น ไม่ว่าจะเป็นน้ำท่วม แผ่นดินไหว สึนามิ และอื่น ๆ **ปีนี้โลกเป็นอะไรไม่รู้ดูเหมือนตกอยู่ในภาวะตกต่ำไปในทุก ๆ ด้าน** หรือว่าโลกนี้ไม่ได้ เป็นอะไรเลย มันก็หมุนไปตามวาระของมัน เพียงแต่เรามนุษย์นี้แหละ ที่เป็นตัวการทำให้โลกตกต่ำลง จิตใจผู้คนต่ำเตี้ยไร้หรือไม่ว่า เราต่างฝ่ายต่างเห็นแก่ตัว ยึดโยงทุกสิ่งอย่างมาเป็นของตน เพื่อให้ตัวเองมีมาก เราต่างก็โลกสะสม โอ้อวด โดยมีสนใจเลยว่าสิ่งที่ทำไปนั้นมันส่งผลกระทบกระเทือน ไปทั้งโลก ถึงสวรรค์ชั้นฟ้า พระเจ้าหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็ต้องพลอยเดือดร้อน ตามคำวอนขอของผู้คน

คนที่โลก อยาก หวัง จะสรรหาสะสม มีเท่าไรก็ไม่พอ อยากมีไปเรื่อย ๆ ไม่สิ้นสุด ก่อเกิดทุกข์ กิเลสมากมายในใจ เวลาในชีวิต ของแต่ละคนเหลือกันเท่าไร ไม่มีใครรู้ได้ แล้วจะเสียเวลาไปกับความทุกข์ที่เป็นเหมือน กำแพงกั้นนี้กันอยู่ทำไม เมื่อพอเพียง สร้างความสุขให้เราได้ เหตุใดจึงไม่รู้จักพอกันบ้าง แสวงหากันมากมาย สุดท้ายแล้วก็ไม่ได้อะไรกันเลย

ใช่หรือไม่ **คนเราย่อมมีความอยากด้วยกันทุกคน แต่ไม่ควรมีความโลภ** เราย่อมมีความรัก โลภ โกรธ หลง แต่ก็ต้องรู้จักที่จะระงับและควบคุมอารมณ์เหล่านั้นให้ได้ เราทุกคนย่อมมีบาป แต่ควรละอายและเลี่ยงการสร้างความชั่ว ควรสร้างแต่ความดี ไม่มีใครจะได้ทุกอย่างที่ตัวเองต้องการ แน่ละ **หวังได้ แต่ก็ใช่จะต้องสมหวังทุกเรื่อง** ไม่มีใครที่มีแต่ความสุข และเช่นกันที่ไม่มีใครที่มีแต่ความทุกข์ตลอด อย่าหลงกับความสุขจนเกินไป และอย่าจมกับความทุกข์จนกลายเป็นเศร้า ลด

ตัวตนลงบ้าง ความอยาก ความโลภ ก็จะลดลงตาม เราต้องค่อย ๆ เรียนรู้ และเข้าใจด้วยตัวเอง จาก การฝึกฝนรู้จักที่จะก้าวข้ามผ่านความโลภไปให้ได้

ชายคนหนึ่งเขาบอกทุกคนว่า **“โลกนี้เต็มไปด้วยทางตัน มีแต่ความเจ็บ มีแต่ความแสบ มีแต่ ความมืด”** เขาตื่นเช้ามาทำสิ่งเดิม ๆ พูดกับคนเดิม ๆ คิดเรื่องเดิม ๆ อยู่ในวังวน เหมือนอยู่ในห้องขัง ไม่มีประตู หนือย แต่ไม่ยอมพัก กลัว แต่ไม่กล้ายอมรับ ท้อ แต่ก็ยังฝืนทำให้เหมือนปกติ เขาเคยลอง **“ทลายปัญหา”** ด้วยแรง ทบกำแพงด้วยกำปั้น แต่กำแพงแข็งกว่า และมือเขาก็บาดเจ็บเลือดไหล

วันหนึ่งในความเจ็บเขานั่งอยู่คนเดียวในห้องนั้น และเพิ่งสังเกตเห็นว่า ประตูเปิดอยู่แล้ว เพียงแค่เขา **“หัน กลับไปมอง”** จึงพบว่าที่เขาติดอยู่ไม่ใช่เพราะไม่มีทางออก แต่ เพราะไม่เคยเชื่อว่าตัวเองออกไปได้ เพราะมีแต่ของที่สะสม กางกั้น คนจำนวนมากไม่ได้แพ้เพราะไม่มีทางออก แต่แพ้ใจ ตัวเอง และต้องทนอยู่กับความทุกข์ ความกลัวไม่ใช่แค่ เดินหน้า บางทีมันคือการยอมรับ **การไม่มีบางอย่าง แต่เราจะพบหลายอย่างด้วยซ้ำไป** ไม่ต้องมี เหมือนคนอื่น เราจะกลายเป็นนารักในสายพระเนตรของพระเจ้า

สงคราม ความรุนแรง สภาพเศรษฐกิจ สภาพสังคม เหตุการณ์บ้านเมือง ความโลภ ความ โกรธ ความหลง จิตใจ และพฤติกรรมของผู้คน ไม่ได้อยู่ในวิสัยที่เราจะกะเกณฑ์ได้ แต่เชื่อว่าเราจะ ทำอะไรไม่ได้เลย **เพียงแต่เราต่างต้องดูแลความโลภ ความโกรธ ความหลงของตัวเองให้ดี ดูแล ความคิด คำพูด และการกระทำให้สะอาดเท่าที่ทำได้ นี่คือนิสัยที่ดีที่สุดสำหรับโลกร้อน ๆ ใบนี** และเรา จะได้พบสวรรค์ตั้งแต่บนโลกนี้....

คนข้างวัด

ติดตามอ่านบทความได้ที่ <https://konkhangwat.blogspot.com>